

מסורת הש"ס

(א) [ב"ק ל:ז]. (ב) [גיטות סד: מוספתא שבת פט"ו ה"ה]. (ג) [בב"א זי"ג, ד] ג"א קביעות, (ד) י"ח עשרי ועיין [ש"א שהלך, ו] [בבב"א: כמו ט"ו וי"ז].

גליון הש"ס

גב' ודקארי לה מאי קארי לה. פ' ב"ב ד פ"ב תד"ה ודקארי:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר כו'. ומתחילה היטה למודה לימים אחרים (ב"ב דלד). קבעה לה וסת לדילוג. וכי חזא סך ראיה שלשית דיו"ח מדש שלש, דיה שעתה ואינה מטמאה טהרות מעת לעת, כדמת כל גסה שיש לה וסת דיה שעתה (שם). עד שתששל בדילוג. אין לה וסת קבוע עד שמתלה ראיה רבנית. ב"ת, דלאיה קמייתא ללא ממנינא, דלאו דלילוג חזית (שם).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה ווסת לדילוג. ודוקא בראיה ראשונה הייתה בט"ו לחודש והשניה בט"ז בחודש והשלישי ביו"ד בחודש דבבב"ג דוקא ס"ל לרב הראשונה ממנין הדילוג כיון דזמן איתותיה למנין ימות החודש אבל אם ראיה ראשונה היה ברה"י ושניה בט"ו לראיה זו ושלישית ביו"ד לראיה ראיה מורה ב"י דלא קבעה לה וסת דראיה ראשונה אינה מן המנין. וכן מוכח בפ' שור שנגב דה' דומרי נגב ט"ו בחודש זה וט"ז בחודש זה וי"ז בחודש זה לפלוגתא דהבא אב"ג דהתם קאמר ראה שור ונגב [שור ולא נגב] שור נגב שור ולא נגב שור נגב נגשה מועד לסירוגין. אב"ג דהתם ליכא לא חדש ולא שבת. י"ל דהתם תלוי בווסת בראית השוורים. וי"ח פירש דפלוגתא דהבא מיירי כגון שראתה בדילוג ג' חדשים שניים ושלישיים כענין דילוג שראתה בג' חדשים ראשונים וקבעה לה ווסת אליבא דרב מחדש תשיעי ואילך יום ט"ו לחודש עשירי ויום ט"ז לחודש י"א ויום י"ז לחודש י"ב וכן לעולם בכל ג' ג' חדשים. ולשמואל צריכה שתששל בדילוג שרתאה בחודש רביעי יום י"ח כי חדש הראשון אינו מן המנין (א) והג' חדשים שאחרי כן יום ט"ז ויום י"ז ויום י"ח וכן עוד בשלשה שאחרי כן. ותימה לפירושו דלמה לא סגי בג' חדשים לבד כדפרשית: זה וזה אסורין דחדתא זימנא חייה לה. ותימה כי שינתה ליום י"ז למה לא תהא אסורה יום י"ח בחודש שאחוריו דהא דילגה חדא זימנא וי"ל דלא חייהשן בגי דילוג בחדא זימנא: **תיובתא** דרב. ו"ל דהוה מצו לשנויי דהבא לא איירי בקביעות ימי החדש אלא מבי"ו לט"ו אלא דבלאו הכי משגי ליה שפיר למודה שאני: **במד' תימא** כיון דלמודה היא ועקריתה תרי זימני כו'. לישנא בכיון קשה לי דה"ל למימר אב"ג דלמודה היא. וגי' לפרש מהו התימא כיון דלמודה היא לראות מבי"ו לחודש לט"ו לחודש ועקריתה בתרי

קבעה לה וסת לדילוג. ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט

בחדש חמישי וכן לעולם: עד שסגשג בדילוג. ויום ט"ו אינו מן המנין שהוא תחלת ראיימה ואין שם דילוג: **היטה למודה**. וסת קבוע לט"ו ושינתה לי"ז זה וזה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ז עוד

גב' איתמר ^(א) ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ט"ז לחדש זה ויום שבעה עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר **"**עד שתששל בדילוג נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי דתניא ^(ב) ניסת לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא לד' לא תנשא לא דכ"ע ברשב"ג והבא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה י' היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב אמר לך רב למודה שאני ^(ד) ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקריתה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתבי ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת יסריגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה וסת תיובתא דשמואל אמר לך שמואל הבא במאי עסקינן כגון דרגילה למחוי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא גמי דשבקינן ליום עשרים ונקט ליום עשרים ואחד ש"מ: שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו': א"ר פפא ה"א אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא קמ"ל: ואינה מטהרת מן הוסת וכו': א"ר פפא י' לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל תנינא אין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים מהו דתימא חדא אחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא משמע לן תניא כותיה דרב פפא י' היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא ראתה והגיע יום שלשים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ז בחדש זה. פי' דווקא כבי

האי גוונא אכל ראתה בג' חדשים או צב' לחדש או באלחד לכ"ע אין צריך יותר כדאמר לעיל בסוף בנות כותים (דף נט:). דחזאי ריש ירחא וריש ירחא כו' הימים שצין ראיה לראיה שזין מ"מ קביעות החדש גורם והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שתהא השניה נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין הראשונה מן המנין ובעינן שתשגשג בדילוג כגון ראתה עכשיו ושניה בעשרים לה ושלישית בצ"א לשניה ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה ולפירוש זה קשה דצפרק שור שנגמ ד' וה' (ב"ק לו:). מדמה נגח יום חמשה עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה ושבעה עשר בחדש זה דהכא ולאס כן הכי קאמר התם לעיל גבי ראה שור ונגח שור ולא נגח דהיא ראשונה מן המנין הא צבי האי גוונא אפי' רב מודה דלא הוי ראשונה מן המנין שהרי לא היטה לשום זמן לא לחדש ולא לשבת ויש לחלק בין סירוגין דימים לסירוגין דשוורים ור"ח פי' קבעה לה וסת לדילוג כשעשתה שלש פעמים כסדר הזה כגון שראתה ט"ו בניסן וי"ז באייר וי"ז בציון וכן ראתה ט"ו בתמוז וי"ז באב וי"ז באלול ועוד ראתה ט"ו בתשרי וי"ז במרחשון וי"ז בכסליו חוששת מכאן ואילך ט"ו לחדש זה וי"ז לשני וי"ז לשלישי ולשמואל צריכה שתשגשג בדילוג שתראה בחדש רביעי יום י"ח ובג' חדשים שאחריהם יום י"ז וי"ח וי"ט וכן בשלישי עוד ששה יום כן דראיה של ט"ו יום בחדש הראשון לא היה ממנינא ומימה למה פי' כן דא"כ כששאל הש"ס לימא דרבי ורשב"ג קמיפלגי לא פליגי בראיה ראשונה לחוד אלא בשגשג ראיות של דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש בע"א ואמאי לא סגי בג' חדשים כדפי' בקונטרס: **ואי"נה** אסורה אלא מבי"ח ואי"ך. ואל"ת ויאסר גמי יום י"ח כי שינתה לי"ז שהרי דילגה ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ז ודחישין בחדא זימנא ואומר רבי' **בי"חש** בחדא זימנא **חיישינן**. פירש"י דחישין לתשמיש וכן צריך לפרש מדלא פרי' הש"ס בדיא לטהרות ואין להזכיר בשום קביעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש דהא בחדא זימנא חיישינן אלא לגבי שאס נקבעו שלש פעמים חוששין לו עד שיעקר שלש פעמים: **הדרן עלך האשה**

והגיע יום שלשים ולא ראתה והגיע יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר

כותים (לעיל נט). ושינתה ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושצע לראיה דכי הדר מטי יום ט"ו לטבילתה קיימא לה צימים הראויים לנדה שהרי שלמו לאחר טבילה י"א שצין נדה לנדה ונכנסה ארבעה ימים צימים הראויים לנדות אכל היכא דקאי בתוך ימי וצתה כגון שהיתה למודה לראות ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הווב כגון ליום עשירי לטבילה: **אימא** לא. תיחוש לה דכי מטיא טבילתה אחריתי ותצטוב ויגיע יום ^(א) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן צפרק ד' לעיל (דף נט). כל אחד עשר בחוקת טהרה שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוה קמ"ל: **סנינא** **אין** האשה **קובעת ואינה מטנהרס**. ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא למי שנקבע שלש פעמים: **חד** **לחד**. חדא עקירה **לחד** קביעות וקא משמע לן דאפילו קבעתיה תרי זימני מיעקרא בחד זימנא: **כווסיה**. דאפילו קבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: **ה"ג מוסרס לשמש עד יום שלשים**. כל ימים שצינתים מותרים: **הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים וראתה הוסר שלשים**. העמיד לצא דהא איעקר מינה ואף על גב דקבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: **ונאסר**

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה

סד.

עין משפט ונר מצוה

בזא אמי' פ"ח מהל' אסורי ביאה הל"ו ועיין במ"מ סמג לאלוין קוף טושי"ע י"ד ס"י קפט ספי"ח וספי"ז:
בזא ב' מי" פכ"א שם הל' גלא סמג לאלוין קבו טושי"ע אה"ע ס"י ט ספי"ח א:
בזא ג' מי" שם פ"ח הל' ז סמג שם:
ד [נטושי"ע י"ד ס"י קפט ספי"ח]:
בזא ה' ו' מי" שם הל"ז והל"ח טושי"ע י"ד ס"י קפט ספי"ב:
ז ד' טושי"ע שם ספי"ד י:

תום' הרא"ש (המשך)

זימני לראות בדילוג עקרה ליה דנחי דלא הויא ט"ו בכלל לקבוע ווסת לדילוג להוי בכלל לעקור ווסת הראשון שהיה בלא דילוג: **תיובתא** דשמואל. אומר ר"מ דהוה מצו למימר הא מני רבי היא אלא דבלאו הכי משגי ליה שפיר בחדא זימנא חיישא אפילו לבעלה ואין נראה לומר דלטהרות דוקא קאמר מדלא פי' התלמוד: ה"ג רש"י הגיע יום עשרים ולא ראתה יום שלשים ולא ראתה הותר יום שלשים ונאסר יום עשרים ואב"ג דלא ראתה ג' פעמים ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון דלא ראתה יום ל' כמו שהתחילה כבר שני פעמים דאם אשה מודלת ווסת אחד ראשונה או אפי' ג' ואינה רואה בנתיים לזמן אחד וחוזרת לראות בזמן ווסתה לא נעקר הווסת בכך: **סליק פירק האשה**

(א) נראה דל"ל רק המנין מתחיל מנ' חדשים שאחרי כן שאלמה בזה יום ט"ו וכו'.